stapje door de natuurwetenschap uit de schepping verdrongen.
De schepping werd definitief op haar kop gezet toen Charles Darwin in de negentiende eeuw de unieke *kroon der schepping* tot bestanddeel van een langdurig, toevallig verlopend evolutieproces maakte. Uiteindelijk is Darwin's theorie de basis van de biologie geworden. De theologen moesten leren op een andere manier over het scheppingsverhaal na te denken.
God verdwijnt naar de rand van de schepping en de mens is de uitkomst van een lange reeks van toevallige gebeurtenissen. Hoe dit te rijmen valt met de

Natuurkundigen vragen altijd naar het waarom. Waarom verdampt water? Waarom valt een steen?

scheppingsidee, is voor velen nog een open vraag. Telkens weer werden christenen geconfronteerd met een wereldbeeld dat anders was, dan zij altijd hadden gedacht. De bijbel moest telkens weer met andere ogen worden gelezen. Met wèlke ogen, wordt nog steeds heftig bediscussieerd. Deze discussies over de *het schriftgezag* zullen wel doorgaan totdat de scheiding tussen geloof en wetenschap volledig is. Pas wanneer binnen de theologie ideeën zijn ontstaan die geen enkel raakvlak meer hebben met de natuurwetenschappen, zal er geen discussie meer nodig zijn. Maar zal dat ooit kunnen?

De langzame scheiding tussen geloof en wetenschap komt ook duidelijk tot uiting in het taalgebruik van natuurwetenschappers. In de achttiende eeuw was het nog heel gebruikelijk om de naam van God in een natuurwetenschappelijke publikatie tegen te komen. De Nederlander *Van Musschenbroek* schreef in zijn *Beginsels der Natuurkunde*: ''Wij zien wel geene redenen, waarom God diergelyke wetten (der natuur) uitgekooren en gesteld heeft, wegens de bepaalingen van ons klein begrip; maar het moet ons genoeg zyn te zien, dat alles zeer wys gemaakt en geschikt is.''
Tegenwoordig wordt een natuurkundige niet voor vol aangezien als hij tussen zijn differentiaalvergelijkingen over God schrijft. God past niet meer in de taal van de natuurkundige; een taal van herhaalbare metingen en wiskundige formules. Wat zich aan zijn meetapparatuur onttrekt, kan hij niet zinvol onder woorden brengen. Een fysicus kan niet uit de voeten met het begrip God. Hij zoekt zijn eigen verklaring voor de oorsprong van de wereld. En God komt er steeds minder aan te pas.
De wonderbaarlijke wereld van de moderne natuurkunde is voor de buitenstaander ontoegankelijk en mysterieus. Het voortouw wordt in de natuurkunde al jaren genomen door de theoretische natuurkunde. Wat de theoretici bedenken en berekenen wordt later door hun experimentele collega's gecontroleerd en gecorrigeerd. De moderne natuurkunde is een wiskundige puzzel waarvan de voltooiing lijkt te naderen. De verschillende stukjes vallen in elkaar. Vier eeuwen na Newton wordt langzaam maar zeker het beeld van de legpuzzel zichtbaar. Steeds ordelijker en omvattender zijn de wetmatigheden die de natuurkundigen ontdekken. Intussen wordt er gedroomd, gefilosofeerd en vooral gerekend aan de laatste en definitieve omwenteling. De sluitsteen waarmee het natuurkundig gewelf zichzelf zal kunnen dragen lijkt niet ver weg meer.
In de vorige eeuw liet de natuurkundige Maxwell zien dat electriciteit en magnetisme twee verschijningsvormen van hetzelfde natuurverschijnsel zijn. De twee soorten krachten vloeien in de vier *wetten van Maxwell* naadloos samen tot één enkele kracht: de electromagnetische.
Het werd de droom van iedere fysicus om de ingewikkelde natuurkunde terug te brengen tot één simpel en enkelvoudig principe. De overtuiging dat dit kan, werd nog sterker toen men ontdekte dat de vier wetten van Maxwell voortvloeien uit één enkel principe: een wiskundige symmetrie, niet veel ingewikkelder dan die van een rond tafelkleedje. De natuurkundigen van de negentiende eeuw hadden dikke boeken nodig om alle wetten van de electriciteitsleer en het magnetisme in op te tekenen. Wat daarvan uiteindelijk is overgebleven past op een snipper papier.
Het uitgangspunt dat de natuur verborgen houdt onder de verschijnselen is indrukwekkend eenvoudig. Natuurkundigen geloven dat ook achter de andere natuurverschijnselen een eenvoudig principe moet schuilen. De natuur - menen zij -is een wiskundig mozaïek waarin een simpel bouwprincipe door eindeloze herhaling de natuurverschijnselen laat ontstaan. Het zoeken is naar dat uitgangspunt van de schepping: de elementaire

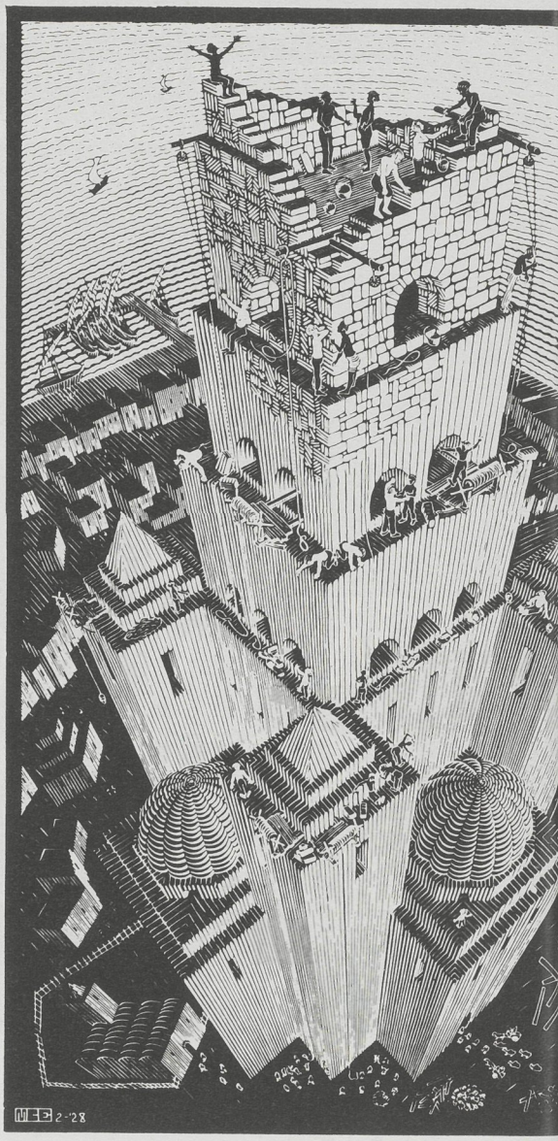

symmetrie in het mozaïek van onze wereld.

Een vooraanstaand en internationaal gewaardeerd theoretisch natuurkundige is de Utrechtse hoogleraar *prof.dr G. 't Hooft*. Eind vorig jaar ontving hij van de Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen de Lorentz-medaille. Die prijs kreeg hij voor zijn belangrijke bijdrage aan de theorie van deeltjes en velden.
Dat natuurkundigen naar symmetrie zoeken is volgens hem meer dan een esthetisch genoegen. ''Symmetrie is een heel centraal begrip in de natuurkunde'', legt 't Hooft uit. ''Als natuurkundige probeer je regelmaat te zien in de natuurverschijnselen. Je zoekt naar natuurwetten. Je wilt die wetten zo algemeen mogelijk formuleren. Als ik een natuurwet heb, die op de ene plaats goed is, wil ik dat hij ook op een andere plaats geldt. Je wilt dat zo'n wet ook na verloop van tijd dezelfde blijft. Wat je eigenlijk ook wilt, is dat dezelfde wet voor verschillende soor-